

Nejlepší časopis středních škol v České republice pro rok 2007

Milí maturanti,

už je to tady, maturity neodbytně ťukají na okno. Tak ještě dobrat poslední okruhy a jdeme na věc. Mám smíšené pocity, uleví se mi, až to bude za námi, ale bude mi smutno, protože Vaše místa příští rok zasednou jiní. To už tak v životě chodí a my s tím nic nenaděláme, všechno se jednou končí a něco nového začíná. Škodolibě se usmívám, neboť vím, že se těšíte, až bude zkouška z dospělosti za Vámi, ale netušíte, že ještě budete škrabkat na dveře a vzpomínat na ta krásná léta na polygrafce.

Vzpomenu si na svoji maturitu. V češtině jsem si vytáhla Jiřího Wolkera, ještě dnes si vybavuji, jak jsem plácala o svých pocitech, které ve mně vzbuzovaly jeho rané básně. V ruštině jsem konverzovala o cestování a Praze, mluvit jsem uměla, ruština mě bavila, dokonce jsem ji chtěla studovat, ale v literární podotázce padlo jméno Alexandra Fadějeva. Ač jsem měla životopis zmáknutý, Mladou gardu, román o činnosti komсомolské ilegální skupiny, jsem prostě nečetla. A tak jsem blekotala o mladogvardějovcích asi jako rotný Peňáz z Tankového praporu o Fučíkovi. Matematika a deskriptivní geometrie byla pro mě jednoduchou. Otázky a příklady mi sedly, deskriptiva mě bavila, byla mým velkým hobby.

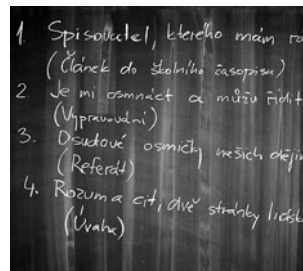
Když se tak ohlédnou, ještě dnes cítím, jaká to byla zátěž, jak mé nervy pracovaly a napínaly se jako provázky. Tehdy jsem netušila, že ty skutečné životní zkoušky mě teprve čekají.

Maturita je pro Vás první takovou prověrkou nejen znalostní. Tady se ukáže, jak pevné máte nervy, jak jste po celá léta studovali, jak Vám přeje štěstí, a také se skutečně potvrdí, jako ostatně každý rok, že štěstí přeje připraveným.

Přeji Vám nejen za sebe, ale i za své kolegy, abyste vše zvládli a přežili celé období ve zdraví! A nejen to. Mějte se krásně, buďte úspěšní, studujte, cestujte, poznávejte, srovnávejte, buďte poctiví, rozumní a zdravě nerozumní a užívejte života. A nepamenejte, že vše je ve Vašich rukou, na Vás je, jak se rozhodnete a kam namíříte svůj krok. Učíte ta nejlepší rozhodnutí a konejte samé dobro, v dobrém se Vám vrátí.

A už dost s radami a plavte do života, chásko nezvedená!

- ŠA-

Pište nám na elektronickou adresu: bezevseho@sosmgp.cz

BEZEVSEHO

Soutěž knihařů - Brno 2008

Sedmý ročník soutěže zručnosti mladých knihařů se uskutečnil pod záštitou ISŠ Brno za účasti devíti týmů z České a Slovenské republiky.

Soutěž probíhala ve třech kategoriích. Jednalo se o prezentování děl zhotovených ve škole, praktickou tvorbu v rámci soutěže a vědomostní test.

Naši školu reprezentovaly dívky z druhého ročníku (Sylvie Zorníčková, Nikola Krügerová a Monika Gavlíková) pod vedením učitelky OV paní Dany Mauerové.

Zkušenost získaná naší první účastí bude jistě zúročena v letech následujících. Dívkám děkujeme za reprezentaci školy a získání pátého místa, když prvenství zůstalo na domácí půdě. Příští ročník se uskuteční v Bratislavě. *-iša-*

V KERAMICKÉ DÍLNĚ

Knihaři z prvního ročníku vyměnili v pondělí 5. května 2008 papír a lepidlo za hlínu.

V rámci odborného výcviku navštívili totiž keramickou dílnu ve Šluknově. Práce s hlínou je nejen bavila, ale také se jim dařila, a tak poděkujeme paní učitelce OV Radce Štěpánkové za nevěšdní zpestření výuky knihařů.

-iša-

Ahoj do rojiště polygrafů

Posílám nejnovější fotografii kolektivu tiskárny IRBIS LIBEREC, kde se momentálně nachází 5 absolventů SOU polygrafického v Rumburku a jeden současný student na praktickém výcviku.

Všechny mooooooc zdravíme.

V horní řadě: druhý zleva - Tomáš Matějka - tiskař, absolvoval v r. 1988, poslední zleva - Martin Mráz - vedoucí výroby, absolvoval v r. 1986. V dolní řadě: druhý zleva - David Straník - sítotiskař, dok. zpracování, abs. 2003, třetí zleva Jiří Uhlíř - majitel tiskárny - abs. 1984, čtvrtý zleva - Jiří Uhlíř ml. - student 2. ročníku, dole ležící - Stanislav Kosák - tiskař, abs. 1985.

Martin Mráz, www.vytiskneme.cz

0 dní za zdi internátními v již skoro uplynulém školním roce

Během tohoto školního roku došlo na domově mládeže naší školy k zásadní změně – přestal existovat DOMOV MLÁDEŽE II. Jeho chlapecké osazenstvo přešlo i s jednou z vychovatelek - paní Bartůňkovou - na domov mládeže Střední zdravotní školy. Naši škole zbyl tedy jeden jediný domov mládeže, kde bydlí všechny holky a skupinka kluků z 1.G, 2.G, a 4.S (malou část kluků ze 4.S, kteří měli bydlet ještě na DM zdravotní školy, se podařilo vtěsnat k nám).

O tom, jak se klukům žije v novém domově, bohužel nemám žádné zprávy.

A co se dělo a děje na našem polygrafickém DM?

Po stránce materiální: V tomto školním roce už funguje dobře lednička - sláva! Také je k dispozici malá počítačová místnost s pěti počítači (z nichž dva bohužel již delší dobu nefungují). Dostali jsme z našeho bývalého DM novější židle do klubovny a klubovničky chodbové, v současnosti dochází na mnoha pokojích k výměně postelí - velmi starých za podstatně novější.

A volný čas? Nabídka volnočasových aktivit je trochu omezená vzhledem k malému počtu vychovatelek na velký počet žáků.

Přesto se mnoho věcí uskutečnit povedlo:

- téměř pravidelně se na DM 2x týdně cvičí - zaměřeno na zpevňování postavy (směs posilovacích cviků, bodyformingu, kalisteniky, PILATES), nárazově pak je možno se zúčastnit zdravotního cvičení, jehož cílem je prevence bolesti zad
- jednou i vícekrát za měsíc proběhla akce zábavného, relaxačního či psychologicky zaměřeného charakteru, určená všem lidem internátním

Namátkou: „Stežka odvahy aneb noční hry ve škole“, soutěž „O nejlépe vánočně vyzdobené okno“, artefietické techniky (témata - „Já a můj strach“, „Já a můj prostor“, „Já a láska“), soutěž ve sportovním přetlačování rukou, relaxační večery (aromamasáže, relaxace, autosugesce, vizualizace, imaginace), zábavná Puclepátračka, hry s psychologickým potenciálem (Ruce, nejrůznější typy „seznamek“ na začátku školního roku, Na grafologa, Skleněné oko a mnoho jiných), psychotesty apod.

- jednotlivé vychovatelky se věnovaly svým výchovným skupinám a přibližovaly svěřeným studentům „témata života“ rozmanitými formami (skupinové rozhovory, psychoaktivity ap.)

- zcela samozřejmou je pomoc vychovatelek s přípravou na vyučování (vysvětlení nepochopené látky, přezkoušení, kontrola, cvičení a procvičování)

A co je skoro nejdůležitější? Většinu kluků a holek domova mládeže trápí nejrůznější problémy - osobní, rodinné, studijní i jiné, a vědí, že vždycky můžou přijít za některou z vychovatelek probrat svůj problém, pokusit se podívat se na něj z jiného úhlu, hledat řešení nebo si jen tak prostě popovídat...

Před námi jsou necelé poslední dva měsíce a v nich je ještě v plánu tradiční „Hra o poklad“, výlet do přírody Českého Švýcarska a snad se opět začne na hřišti před DM hrát volejbal a jiné sportovní hry.

Mezitím se rozloučíme nejen s absolventy učebních oborů, ale také s maturanty, kteří u nás prožili čtyři až pět roků svého života, a po prázdninách se budeme těšit nejen na „staré“, ale i na nové obyvatele našeho DM.

*Bc. Lenka Obergruberová,
vychovatelka - DM*

Poděkování poctivému nálezci

Rád bych veřejně poděkoval Jirkovi Dvořákovu za to, že našel a vrátil částku 2000,- Kč. Hloupost? Ne, ryzí charakter, který je dnes vzácností. Děkuji!

Mgr. Martin Macek

Málem jsme zapomněli na osoby pro nás a naši školu hned po panu řediteli nejdůležitější, na Jiřího Fochta a Josefa Malejovského, naše údržbáře.

JIRÍ FOCHT

1. Jak dlouho pracuješ v učilišti, dnešní střední odborné škole?

V učilišti pracuji již 16 let.

2. Jaké máš zkušenosti s našimi studenty, máš nějakou historku? Tvůj pohled nás všechny zajímá, protože přízně se ti, že ten učitelství je trochu deformován naší profesí. Máš třeba nějakou výrazně špatnou zkušenost, nebo naopak dobrou? Jak s tebou studenti jednají?

Zkušenosti se studenty mám většinou dobré, většina z nich je na tuto dobu celkem fajn. Najdou se i tací, kteří sotva pozdraví. Dříve jsme chodili se studenty hrát fotbal nebo hokej a naše vztahy byly více kamarádké.

3. Jaké máš koníčky?

Mým koníčkem se podstatě stalo postupné přistavování mého domu. Hrával jsem aktivně fotbal, dnes už sleduji sport pouze v televizi. Mým novým koníčkem se stal můj čerstvě narozený syn, kterému věnuji svůj volný čas.

4. Víme, že jsi čerstvým otcem, jak ses zaběhl, jaké to je?

Jako otec jsem se zaběhl celkem rychle. S výchovou dítěte mám zkušenosti s dvanáctiletým synem mé přítelkyně. Ale vidět vyrůstat svoje dítě od narození je něco úplně jiného.

5. Vzkázal bys něco našim čtenářům?

Žákům bych chtěl popřát, aby se jim v učilišti dařilo tak, jak se přejí, a aby se sem i po ukončení studia někdy rádi přijeli podívat. A svým spolupracovníkům, aby zde byl pořád tak vynikající a přátelský kolektiv jako dosud.

JOSEF MALEJOVSKÝ

1. Jak dlouho pracuješ v učilišti, dnešní střední odborné škole?

Od 1. 6. 1988

2. Jaké máš zkušenosti s našimi studenty, máš nějakou historku? Tvůj pohled nás všechny zajímá, protože přízně se ti, že ten učitelství je trochu deformován naší profesí. Máš třeba nějakou výrazně špatnou zkušenost, nebo naopak dobrou? Jak s Tebou studenti jednají?

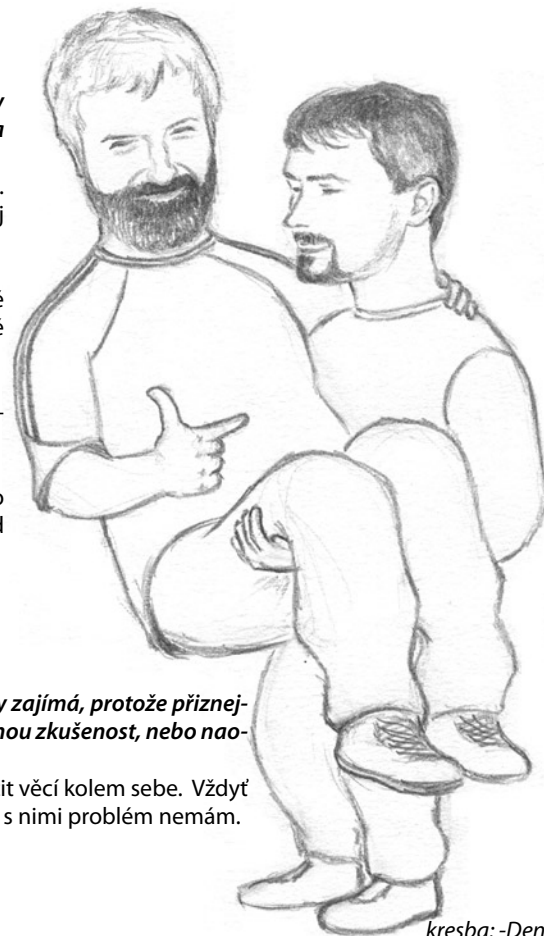
Kolektiv je velmi dobrý, myslím si, že mi vycházejí velmi vstříc. Studenti by si měli více vážit věcí kolem sebe. Vždyť jde vše, co zničí, z peněženek jejich rodičů. Jinak si myslím, že jsou vcelku slušní a osobně s nimi problém nemám.

3. Jaké máš koníčky?

Mé zájmy jsou v celku všestranné. Mám rád staré předměty a věci, které poznamenal čas.

4. Vzkázal bys něco našim čtenářům?

Budte k sobě čestní a pozorní. Bude nám lépe a budeme spokojeni.

Přemýšlela jsem, co by náš školní časopis mohlo vylepšit, oživit, zpestřit. Nejvíce, co mě na časopisu zaujímá, jsou rozhovory s učiteli a mistry. Ale těch je tady také jen „pár“, a za pár let by se pořád omílali dokola a mistry bychom znali lépe jak svoje boty. Ale kdo zná nás tak dobře jako my, studenti, naše učitele a mistry? Proto jsem pí učitelce Šabatové navrhla, co kdybychom dělali rozhovory i s našimi studenty, kteří mají nějaké různé (zajímavé) koníčky, ale i s obyčejnými lidmi. Pro začátek jsem si vybrala mého spolužáka, studenta z 3.S Romana, který mě zaujal svým talentem hraní na basovou kytaru.

ROMAN KORENEC

1. Tak pro lidi co tě neznají. Jak se jmenuješ, kolik je ti let a odkud jsi?

Jmenuji se Roman Korenec, je mi 17 let a jsem odjakživa z Rumburku.

2. Jak ses dostal k basovce? Od kolika let na ni hraješ? Navštěvuješ nějakou hudební školu? Co tě na hraní baví?

K basové kytarě jsem se dostal nejspíš proto, že můj starší bratr začal hrát na kytaru,

tak jsem ho následoval, avšak nechtěl jsem hrát na to samé jako on, tudíž jsem si vybral basu. Hrát jsem začal ve 12 letech. První dva roky jsem chodil do ZUŠ v Rumburku. Všeobecně platí, že škola mi dá na nástroj základ, ale devadesát procent všeho je cvičit, cvičit a cvičit (hodiny, hodiny a hodiny). Jelikož jsem blázen do muziky, můžu se tímto na ní i aktivně podílet a zkrátka, jak někoho baví fotbal, tak mě baví hraní na basovou kytaru a hudba celkově. Nyní jsem k base přidal také klavír.

3. Máš nějaký vzor? Hraješ v nějaké kapele a jaký žánr hraje? S kým bys chtěl v životě setkat?

Já osobně jsem velký fanďa klasického hardrocku a blues, ale nejde o styl, nýbrž o kvalitu. Mými vzory jsou John Paul Jones (Led Zeppelin), Roger Glover (Deep Purple), Flea (Red Hot Chili Peppers). Momentálně hraju asi tak půl roku s kapelou Silverstone z Varnsdorfu. Stylem jsme heavy-metalová kapela, ale nedá se to striktně říci. Mám rád prostor i pro „slap“ (basový styl bouchání palcem na strunu – pozn. red), který se v hea-

vy-metalu běžně nevyskytuje. Chtěl bych se setkat s jakoukoli rockovou osobností nebo mým vzorem. Je jen otázkou, jestli se budou zabývat nějakým Romanem z Rumburku.

4. A čím bys byl radší? Grafikem, nebo kytaristou?

Kdybych se řídil srdcem, tak jednoznačně bas-kytaristou, ale rozum říká polygrafie. Hudba je dnes nejistá půda pod nohama, a když vás někde neprotlačí schopný producent, tak je to hraní více či méně pro radost.

5. Hodně lidí srovnává basovku s normální kytarou, nebo si myslí, že naučit se na basovku je lehčí. Je tomu tak? Co myslíš ty? Umíš na kytaru a co je jednodušší?

S tímto „rozumem“ jsem se již setkal. Je to úplná hloupost a kdo to tvrdí, neví, o čem mluví. Baskytara je odlišný nástroj od kytary a že má jen 4 struny (může jich mít pochopitelně více) neznámá, že se na ni nedají hrát bláznivá sólička. Princip je ten, že na každý nástroj (kromě „vozembouchu“), pokud chce člověk dosáhnout profí úrovně, je náročné se naučit. Říká se, že basa je motor kapely. Role baskytaristů je zodpovědná, přesto nedocenená. A jestli umím na kytaru? Dejte mi dva měsíce dovolenou a kytaru a zahraju vám každou punkovou písničku. Jinak na kytaru neumím, maximálně nějaké rify shodné s basou.

Dokončení na 4. straně.

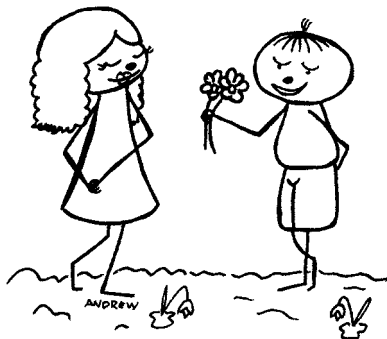
6. Kdyby chtěl někdo začít hrát, co všechno k tomu potřebuje a kolik taková kytara stojí? Co bys chtěla vzkázat?

K začátkům je potřeba pouze baskytara, k tomu (zesilovač a reproduktor), kabel na připojení a spousta trpělivosti a nenechat se odradit, když něco nepůjde. Nejhorší jsou totiž začátky, když to člověk ještě neumí. Vše se dá zařídit do pěti tisíc korun.

Co bych vzkázala? Mám utopickou naději, že dnešní generace přestane poslouchat ty zprofanované nesmysly z MTV a začne brát hudbu jako skvělý umělecký prostředek. (Nechtěl jsem se dotknout těch, kteří k tomu již dorostli).

Romane, díky za rozhovor a do dalších let ti přeju hodně zábavy s basovkou.

-Činče-

EXKURZE DO HEIDELBERGU /Knihářské dny - 5. března 2008/

Zeptala jsem se pár lidí z 1. A, kteří tam byli, na jejich názory....

Jak se Vám líbila exkurze do Prahy?

Jo, bylo to tam moc hezké, líbila se nám průprava celou exkurzí, ale ze všeho nevíce se nám líbil švédský stůl, který se prohýbal jídlem.

Jaro se pomalu, ale jistě blíží, a my se těšíme, až vylezeme ven v triku a kraťasech a protáhneme svoje zakrnělé svaly. Moje spolužačka Jana si vybrala sport, teda pro ni je to spíše závislost, při které se svaly nejen protáhnou. Vybrala si horolezectví a ze své vlastní zkušenosti musím potvrdit, že svaly se nejenom protáhnou.

JANA OLŠAROVÁ - 3. S

1. Ahoj, tak pro začátek se nám prosím představ a prozrad, odkud jsi, kolik je ti let.

Jmenuji se Jana Olšarová, je mi 18 let a bydlím ve Skalici v České Lípě.

2. Lezení je celkem neobvyklý sport, jak ses k němu dostala? V kolika letech? Co tě k němu vede a co tě na něm baví?

Poprvé jsem lezla v sedmé třídě, a to rovnou na závodech, protože jsem se chtěla ulít ze školy. Vylezla jsem jen kousek nad zem, ale i přes tento neúspěch mě lezení nadchlo. Pořádně jsem se mu začala věnovat na střední. Asi z přetřénování mě teď bolí lokty. Přes měsíc kvůli tomu nelezu a zjišťuji, že na sportu může být člověk i závislý. Když jsem se včera koukala na své ruce, nebyly tam mozoly, záděry, nebudím se s nateklými a bolavými prsty – všechny tyhle věci jsem nesašela, teď mi chybí, protože vím, že to je důkaz mé lezecké abstinence. Na lezení se mi líbí silné adrenalinové zážitky, které prožíváme při odpočinku u zlatavého piva znovu a znovu. Moc lidí nechápe mé zapálení, ale to už neřeším.

3. S kým nejraději lezeš, jak často a kde? V přírodě nebo na umělých stěnách?

Nejraději lezu s kámošema v Jetřichovicích a v Labáku. Umělé stěny беру jen jako trénink na skály (na překližce lezu jen v zimě). Lezu čtyřikrát až pětkrát týdně a doplňuji to běháním a posilováním (teda jen když mě nepřemůže lenost), taky hodně bikuju, nejraději mám sjezdy, ale to sem nepatří.

4. Kde nejdále jsi byla (lezla)? Kam by ses chtěla podívat a jaký je tvůj lezecký sen? Mount Everest? Máš vzor?

Nejdál jsem byla v Německu. Letos se chystáme do Frankenjury a do Španělska. Mount Everest určitě není můj lezecký sen. Důvodů je hned několik. Nemám na to peníze, sílu ani psychiku. Taky mi vadí, že to je „komerční

hora“. Pod nástupem jsou vyhřívané stany s občerstvením, suvenýry, a dokonce jsem slyšela, že až pod „střechu světa“ má vést asfaltka. Zatím mě láká jen skalní lezení. Sen by se mi splnil, kdybych vylezla (pro mě těžkou cestu) v Jetřichovicích.

Největší bude ovládnout můj strach, protože skála má skoro dvacet metrů a jen jeden jistí bod. To znamená, že když spadnu v horní části, hezky se prolitnu až na zem. Vzor nemám. Poslední dobou obdivuji Dava Grahama a Nely Kurdovou, kteří patří mezi světovou lezeckou špičku.

5. Kdyby tvoji kamarádi nebo spolužáci chtěli začít lezt, co k tomu potřebují a kolik to může dohromady stát?

Nejdůležitější je sedák – 1000,- Kč, karabina + slaňovací osma – 700,- Kč, lezečky (boty na lezení) – 1500,- Kč, a lano – 3000,- Kč. Postupem času se dokupují i jiné věci, lezečky mi vydrží jednu sezónu.

6. Co bys chtěla vzkázat lidem, co by chtěli začít lezt?

Ze začátku to bude těžký. Bude vás bolet celý tělo, nic nevylezete, ale postupem času (když budete lítz pravidelně) se to zlomí. Vylezete až do konce cesty, přelezete dlouhý strop, pokoříte svou první skalní věž. Vaše laťka obtížnosti půjde nahoru zároveň s radostí, kterou u toho budete mít. Stačí nějakou dobu vydržet a něco tomu obětovat. Z vlastní zkušenosti můžu říct, že strach z výšek se dá překonat. Stále se bojím víc než mí kamarádi, naštěstí se to pomalu ale jistě zlepšuje.

-Činče-

NÁVRH?

Chtěla bych Vás poprosit jménem všech žáků, zda by bylo možné umístit v prostorách školy automaty na svačiny a pití. V jídelně nám nadávají, když si ten nedobřej čaj chceme natočit do láhve (neprošlo ani 0,7 l). Někteří si pití kupují a ráno jsou v Justy opravdu fronty. Nevím o třídě, ve které by se nenašel jediný žák zapsaný v „pozdních příchodech“. Myslím, že tyto automaty nahradí některá opoždění. Učitelé dozorující na chodbě nemusejí mrznout, když si koupí kelímeček teplé kávy. Ať nemrznou jen učitelé...

-eivlist-

Holkám ze třetáku jsem položila stejnou otázku:

No my nemůžeme říct nic jiného, než jenom to, že nám se tam moc líbilo.

A druháků jsem se neptala, jelikož jsem je nikde nezastihla.

-Makina-

Milá Makino, to jsme se toho dozvěděli. Člověče, nejsi Ty potomek Járy Cimrmana?

-Redakce-

Turistický kurz 2008

Jako každý rok pořádá naše škola letní turistický kurz zaměřený na pohyb a pobyt v přírodě. Žáci mají každý den možnost vybrat si pěší túru nebo vyrazit na kole se skupinou cyklistů. Pod vedením zkušených instruktorů poznávají nejen zajímavá místa naší země, ale udělají i něco pro své zdraví. Vyzkouší si kempování a zásady správného chování v přírodě. Vedle hlavní náplně kurzu mohou žáci trávit svůj volný čas dalšími aktivitami jako např. badminton, petanque, volejbal, jízda na kanoích, střelba ze vzduchovky, aj. Nutností kurzu je i pořádný táborák s kytarou a zpěvem a tradičním vlastnoručně pečeným koláčem od pana ředitele.

Místo konání: Hamr na Jezeře
Termín: 14. - 20. června 2008
Cena: 400,-Kč
Ubytování: ve vlastních stanech
Stravování: vlastní, na PB vařičích, popřípadě na ohništi.

Doprava: „Po vlastní ose“. Po dohodě možno vyrazit ve skupině s některým z instruktorů. Cyklisté pojedou v pelotonu s p. ing. Svobodou. Do Hamru jezdí jen autobusy (z Mimoňe a Jablonného v Podještědí).

Sraz ve 12 hodin v Lesním kempu. Ukončení kurzu v Lesním kempu v pátek v 10 hodin.

Náplň: pěší turistika, cykloturistika, kanoje, windsurfing a další volnočasové aktivity.

Pro první ročníky je kurz povinný. Omlouvá jen potvrzení od lékaře a velmi závažný důvod!

SKAUTSKÝ TÁBOR aneb dopis z loňského turistáku

Ahoj mamí!:-)

Náš skautský vedoucí povídal, abychom napsali rodičům, jestli jste jako viděli ty záplavy v telce a máte o nás strach. My jsme všichni v pořádku. Jen nám to odplavilo jeden stan a dva spacáky. Naštěstí se nikdo z nás neutopil, neboť jsme právě byli na horách a hledali jsme Jožu. Prosím tě, zavolej Jožově mámě a řekni jí, že je Jožo v pořádku. Teď nemůže psát, protože má ruku v sádře. Taky bylo super, jak jsme jezdili v záchranářském džípu. Ale Jožu bychom v té tmě asi nikdy nenašli, kdyby nebylo těch blesků. Náš skautský vedoucí se na Jožu hněval, protože šel na túru sám a nikomu nic neřekl. Jožo tvrdí, že to řekl, ale bylo to zrovna v době toho požáru, takže ho nikdo neslyšel. Ostatně, víš, že když naleješ benzín do ohně, že to vybuchne? Mokré dřevo nechťelo vůbec hořet, zato chytil jeden z našich stanů a taky některé naše věci. Honza teď vypadá trochu divně, ale to jen dokud mu nenarostou znovu vlasy. Vrátime se v sobotu, teda jestli se našemu vedoucímu podaří opravit auto. Ta bouračka taky nebyla jeho chyba. Když jsme odjížděli, brzdy byly ještě v pořádku. Vedoucí povídal, že ale máme očekávat, že se na takovém starém autě určitě něco pokazí. Asi proto mu ho nikde nechťeli pojistit. Ale my si myslíme, že je to skvělé auto. Našemu vedoucímu vůbec nevadilo, že jsme mu ho zašpinili, a když bylo vedro, vozili jsme se na zadním nárazníku. Úplně nejlepší je, když se v takovém autě vozí deset lidí. Vedoucí nám také dovolil, abychom šoférovali, a ti, co už

se nevešli do auta, byli v přívěsu. Tak jsme jezdili, dokud nám to policajt nezakázal. Náš vedoucí je fakt super chlapík. Ted učí řídit Tomáše. Ale už ho nechává jezdit jen na horských cestách, kde není provoz, ale jen nákladáky, co vozí dřevo. Včera jsem nad Davidem vyhrál oběd, protože jsme se vsadili, jestli Jožka po tom žihadle upadne do bezvědomí nebo ne. Jožka tvrdil, že je to jen vos a já říkal, že je to sršeň a vyhrál jsem! Vedoucí se na nás ale trochu zlobil, že jsme měli Jožku odvézt k doktorovi hned a nečekat, až omdlí. Ale zase nás pochválil, jaká jsme udělali skvělá nosítka ze dřeva a že jsme se nesázeli o peníze. To ale ani nešlo, protože jsme se ze všech našich peněz složili na pokutu pro toho policajta. Dnes ráno všichni kluci skákali ze skal do jezera a potom měli jezero přeplavat. Ale protože já neumím plavat a Míša se bál, že se utopí, tak nám vedoucí dal kanoje. V jezeře ještě plavalo dřevo, co tam naplavily ty povodně. Vedoucí nám ani nedal záchranné vesty, ale nechťeli jsme ho otrávit, protože opravoval auto. Víš co? Všichni jsme dostali odznak za kurz první pomoci. To bylo, když se David potápěl v jezeře a pořežal si ruku. A kromě toho, já a Vláda jsme dostali vyrážku. Náš vedoucí povídal, že to je asi otrava z toho zkaženého kuřete. On povídal, že takovou podobnou vyrážku dostal ze stravy ve vězení. Já jsem rád, že se odtamtud dostal a stal se naším skautským vedoucí. Povídal, že za ten čas, co tam byl, zjistil, jak se stát lepším. Ted už, ale musím jít. Jdeme do města poslat pohledy a koupit náboje. A to je zatím všechno....

Makina

Turnaj v malé kopané

Dne 29. dubna 2008 se v Děčíně konal turnaj v kopané žáků středních škol. Účastnilo se 12 týmů rozdělených do tří skupin. Družstvo našich chlapců hrálo v rámci skupiny tři utkání. S Dopravním učilištěm DC, Střední zemědělskou školou Libverda a s rumbur-

ským gymnáziem. Všechna tři utkání skončila stavem 0:0. Finále skupin nám tedy uteklo jen „o fous“. V posledním zápase s Gymnáziem Rumburk se nám navíc zranil hráč. Matěj Bonk si v souboji o balon podvrkl kotník a musel být odvezen k ošetření do nemocnice. Výkon našich chlapců byl dobrý, a tak budeme věřit, že to příště už vyjde.

Mgr. Martin Macek

Vážený pane řediteli, paní učitelky, pání učitelé, milí rodiče, dámy a pánové.

Je mi velkou ctí, že mohu z tohoto místa říct pár slov a dovoluji Vám jménem všech maturantů co nej-srdečněji přivítat na maturitním plese třídy 4.S z rumburské polygrafky.

Téměř čtyři roky se z nás stával kolektiv, který byl pro mnohé občas náročný. Víme, že jsme často nedávali studiu tolik, kolik si zasloužilo, a proto děkujeme především našim učitelům, děkujeme jim za všechno, co nás naučili, i za to, co nás naučit chtěli. Oni se nás celou tu dobu snažili co nejlépe připravit na poslední zkoušku, které se obávají víc než my. Jim všem děkujeme zejména za vytrvalost, se kterou se nám věnovali.

Dále náš dík patří hlavním sponzorům dnešního večera a tím jsou naši rodiče, kteří sponzorovali celý náš středoškolský život. Také nám téměř před čtyřmi lety pomáhali radit ohledně výběru střední školy. A jim tímto vzkazují, že polygrafka byla dobrá volba.

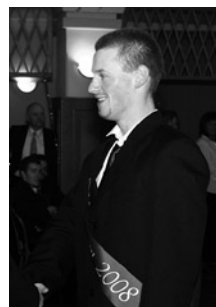
Další dík bych věnoval všem mým spolužákům za to, že zorganizovali tento ples, a také za to, že jsme uplynulé roky přežili bez větších problémů.

Tolik bylo děkovaček. Jsme tu od toho, abychom slavili. Takže příjemnou zábavu a hezký večer.

R. Jarolím za 4.S

MATURITNÍ PLES 2.G - 14. 3. 2008

Chtěli bychom moc poděkovat celému učitelskému sboru za přípravu k maturitě a vzdělání. Rodičům a prarodičům moc děkujeme za sponzoring a sponzorům za sponzorské dary.

Jmenovitě děkujeme panu Meissnerovi za četná vlastně a za zdůraznění, že ofsetový stroj je vlastně ofsetový stroj. Panu Svobodovi za toleranci bílého sexu při jeho hodinách. Panu Mackovi za péči o naše krásná mladá těla. Sledně Bílkové za znovuobjevení vesmíru díky orbitalům. Panu Uhrovi za zpestřování výuky. Paní Šabatové za bonbóny. Panu Sýkorovi za Martinu a Marcelu. Paní Honzíkovej za kabelku. Paní Galbavé za fotky z Egypta. Paní Hermové za krutou upřímnost: „Jsmo Debžové!“ Panu Horskovi za sdílení zážitků a panu řediteli za to, že nás nechce nechat umřít blbý. DĚKUJEME.

Za 2.G Petra Tomešová

Příběh o špatném přátelství

Žili byli dva mladí lidé, říkali si tajemství, měli se rádi a byli spolu pořád... Jednou chlapec přišel za dívkou a řekl jí: „Mám pro tebe tajemství.“ Dívka horečně přikývla hlavou a pobídla ho, ať se posadí a povídá. „Našel jsem si děvče,“ oznámil chlapec s úsměvem na rtech... „A myslíš, že ti bude dost dobrá?“ zeptala se překvapeně a zároveň smutně dívka.

„V to doufám,“ odpověděl chlapec, nepostřehnuv její smutek. Dívka kývla a šla se věnovat jiné práci. V hlavě se jí honily myšlenky a ani jedna z nich nebyla dobrá natož snad milá... Byla v ní lítost, smutek, bolest a pracně zadržovala slzy. Podrazil ji, zradil, očaroval tě a odkopl, pravil hlas v jejím nitru. Ale druhý hlas říkal: „Proč by tě klamal, nechodili jste spolu, nepatříš mu, jste jen kamarádi, kamarádi, co si věří a říkají vše.“ Dívka to přešla a nechala bolest, zlost a ztrátu pomalu odplynout, i když věděla, že se časem vrátí. Protože chlapce milovala, aniž by to on věděl. Měsíce ubíhaly a chlapec byl stále šťastnější a šťastnější, liboval si, jakou našel skvělou přítelkyni a byl rád, že i on našel štěstí. Na dívku pomalu zapomínal a málokdy se s ní navštívil. Dívka si to aspoň tak myslela a bylo jí mizerně, cítila se jako kus použitého hadru, nebyl den, kdy by nebrečela. Vždyť on pro ni byl jako bratr, kamarád a jejich vztah, ten vztah, co stál za to, aby k sobě běželi přes celé město jen, aby se viděli, ten se pomalu ztrácel. Dívka kráčela po mostě a rozjímala. Pak se zastavila a podívala se z mostu dolů. Kdybych skočila, nemusela bych se trápit, co jsem to tenkrát zaslechla, že život je boj a sebevrah je ulejšák, ale já jsem moc slabá na to, abych bojovala proti něčemu, proti čemu nemám sílu. Přelezla zábradlí a ještě naposledy se rozhlédla po krajině, pak sklonila hlavu a hleděla na hloubku pod sebou, mohlo to být dobře dvacet metrů, ale dívka se nebála. Cítila, jak ji dolů táhne jakýsi kámen, asi bolest, pomyslela si. Pak vykročila jednou nohou a pustila se rukama, pak bylo jen ticho!... Chlapec se zadíval na titulní stranu jednoho z bulvárů. „DALŠÍ HOLKA SKOČILA Z MOSTU,“ hlásil nadpis, a tak se chlapec začel: „Jen dvacetiletá dívka Májka Krajčovičová skočila včera ve večerních hodinách z brněnského dvacetimetrového mostu, ještě nevíme proč, každopádně dívka je mrtvá.“ Chlapec četl a oči se mu zalévaly slzami, ježily se mu chloupky a začala mu být zima. Jeho nejlepší kamarádka Májka, skoro sestra, milovaná bytost, skočila včera z mostu. Proto se jí nemohl dovolat, aby jí řekl, jak moc všeho lituje, že se rozešel se svojí přítelkyní, že se Májce omlouvá a to nejdůležitější, že ji miluje. A Májka je teď mrtvá, mrtvá, MRTVÁ!!! Nikdy už se nedozví, jak ji miloval, hlídal každý den a tajně se chodil pod její okno koukat, jestli je doma, a radši stál v dešti a hlídal ji, než aby byl se svou přítelkyní, která na něho čekala v jeho bytě. Teď je mrtvá, je konec, tohle není sen, tohle je realita!

-Makina-

Něco málo o hasičích

Dne 10. dubna 2008 jsem měla domluvenou schůzku s panem Jiřím Benešem na osmnáctou hodinu. Vzala jsem s sebou kamarádka a společně jsme vyrazily za velitelem stanice ve Šluknově. Sympatický a upovídaný pán nás provedl nejprve po garážích a šatnách. Ukázal vybavení aut, dýchací techniku, pracovní oděvy a helmy. Tyč bohužel k vybavení stanice nepatří, a tak jsme chodili po schodech. Následovala prohlídka patra, kde se nacházela velká místnost na schůze s fotkami ze zásahů, obývací pokoj, kuchyňka, posilovna, ale i ložnice a šatna. Druhý domov. Usadili jsme se v kuchyni a započali rozhovor.

Jak se máte?

Vdycky by mohlo bejt líp, ať soukromě nebo služebně

Kolik let již děláte velitele této stanice?

Desátý rok, celkem tu jsem devatenáct let.

Práce vás baví?

Tahleto práce je specifikum. Člověk by ji nemohl dělat, aniž by k ní neměl vztah. I když se nám poslední dobou stává, že kluci, kteří k nám přijdou, už k práci takový vztah nemají. Vidí spíš zásahy v televizi. Je to o tom, že je to slušněji placená práce, než dřív, ale my, co jsme tady dýl, máme k tomu hlubší vztah. Jsme kluci, co v tom vyrůstali od dětství, v hasičských kroužcích nebo v závodních družstvech, od dobrovolnejch jsme přecházeli k profesionálním hasičům.

Jaká škola se touto specializací zabývá?

Existují dvě školy. Jedna je v Chomutově, obor automechanik hasičských aut, druhá je ve Frýdku-Místku, ta se zaměřuje na obor požární ochrany. Pak lze udělat nástavbu.

Jaké je vybavení hasičské stanice?

Na požár slouží Tatra, podvozek T-815, označení CAS 32 TZN. Má průtok 3200 litrů za minutu, vejde se do ní 8200 litrů vody a 800 litrů pěnidla. Uveze celkem 4 hasiče. Pak máme malou Tatra CAS 24 TJ, ta má průtok 2400 litrů a pojme 2,5 kubíku vody. Vejde se sem 6 chlapů. Slouží pro technické účely. Je vybavena vyprošťovacími zařízeními, vysokotlakem a technickými prostředky na ropné havárie, chemické havárie, lezeckou výbavou, zdravotním materiá-

lem. Je nabašená vším možným, co je potřeba na technické zásahy, se kterými my běžně přicházíme do styku.

Jaký největší požár si pamatujete?

Požárů bylo hodně. Tady třeba velký požár ve Šluknově byl v době, když jsem byl na vojně, v roce 1986. Hořel zámek, který je teď v poslední fázi rekonstrukce. Teprve teď se dodělává poslední etapa té opravy. Totálně vyhořel, byly obrovské škody. Shořel téměř celý archiv, vznikly nevyčíslitelné škody. Jinak z menších požárů bych uvedl požár budovy Unispolu, prodejny železářství v Rumburku naproti policii. Byla to velká budova. Velkých požárů byla spousta, to se pak snažíme hlavně vyvádět lidi a zachránit jim alespoň nějaký majetek.

Co pro vás znamenal orkán KIRIL, jak jste zasahovali?

Bylo to hodně práce, hodně výjezdů. Přejížděli jsme od jedné události ke druhé. Odstraňovali jsme plno napadaných stromů, elektrických vedení. Teď po Emě jsme rozřezávali 8 stromů, řešili jednu uvolněnou střechu ve Šluknově a jedna střecha v Mikulášovicích ulita. Pokud je to ve větším rozsahu, tak pak už spolupracujeme s technickými službami v místních obcích, např. ve Šluknově, Velkém Šenově atd. My odstraňujeme jenom následky, kdy jde o překážku nebo ohrožení života, když hrozí, že strom spadne na obytný dům nebo by třeba mohly někomu ublížit uvolněné plechy na veřejném prostranství apod. Někdy nám pomáhají technické služby, protože to kolikrát sami nezvládneme.

Jste spojen se svým pracovním sborem?

Já můžu říct, že jsme dobrá parta chlapů. Viset na jednom laně s někým, s kým nemáte dobrý vztah, by prostě nešlo. Je nás tu 16, to není tak vysoký počet, abychom si byli cizí. Stýkáme se i ve volném čase, když se třeba někomu narodí mimčo apod. Na těch velkých útvarech, kde slouží 30 lidí na směnu, tak to takhle dělat nejde. Ale my tady máme takovou domáckou stanici a já se snažím, aby problémy nebyly. Vím, že ponorková nemoc občas je, ale dá se to.

Vyžadujete po svých hasičích dobrou kondici nebo to necháváte na nich?

Tak kondici vyžadujeme dobrou, to je důležitý předpoklad. Už při vstupu k nám musí splnit určité zdravotní, ale i fyzické prověrky. Takže to nemůže být žádný kluk, který na sobě nepracuje a nemá určitou fyzickou kondici. To k této práci prostě patří. U nás v každém čtvrtletí probíhá fyzické přezkoušení, shyby, sedy-lehy, běh 2 km na čas. Každá věková kategorie má svůj limit, který musí splnit. A jednou za rok máme velké přezkoušení, kdy jedeme do Varnsdorfu nebo do Děčína. Mezitím děláme čtvrtletně výcvik, tzv. požární sport. Jednou za rok je soutěž, kdy se dělají útoky. Je to štafeta, překážková dráha, výběh do čtvrtého podlaží požární cvičné věže. Takže kluci musí makat. Jinak většina z nás děláme sport okolo, fotbal apod. Jakmile nesplníme limity ve své věkové kategorii, nemůžeme práci vykonávat. Jdeme z přezkoušení do přezkoušení, je to hodně náročné na psychiku. Děláme přezkoušení z odborné přípravy, každý rok píšeme testy, každých pět let jezdíme na tu svoji odbornost do školy, kde děláme závěrečnou práci. Musíme přijet s gletem, že jsme schopni tu práci dělat. Zdravotní přezkoušení je náš největší strážák, protože to máme jako kosmonauti velmi přísné. Je to hlavně kvůli dýchací technice. Každý chlap musí být v perfektním zdravotním stavu.

Pořádáte pravidelně nějaké slavnosti?

Pořádáme den otevřených dveří tady ve zbrojnici, aby měla veřejnost možnost se podívat, na co vynaládá nemalé prostředky ze svých daní. Také pořádáme soutěž „MEMORIAL JOSEFA VČELY“. Je to taková oslava, kdy sem přijdou sbory a udělá se soutěž. Pro veřejnost je tam zábava, grilování, posezení s hasiči. Je to venku na konci léta. Také pořádáme hasičskou zábavu v kulturním domě. Podílíme se na veškerém dění ve městě, zúčastňujeme se pálení čarodějnic, zámeckých slavností, kde děláme ukázky, střikáme pěnu... Letos děláme na ZŠ ve Šluknově takové cvičení. Mají tam novou půdní vestavbu, škola je udělaná bezbariérově. Mají tam výtah a my chceme, aby si naši kluci vyzkoušeli, jak se ten výtah otvírá, kdyby tam někdo zůstal viset. Škola si vyzkouší evakuaci dětí. Také jsme pořádali výstavu hasičské techniky v kulturním domě Šluknov. Vystavovali se hasičské historické obleky, helmy, přenosné střikačky, tiskoviny. Mělo to ohromný úspěch. Školy na to jezdily od Rumburka po Poustevnu.

Sundáváte kočky ze stromů?

Sundáváme, samozřejmě a docela často, nevím jak je to možný, ale docela často. Ono to nahoru vyleze a dolu to nechce. Chytáme taky hady, fretky. Měli jsme výjezd: Česká pošta, fretka. Říkám: „Ježíš marjá, co to je?“ Nevěděl jsem, jak to vlastně vypadá. Když jsme tam přišli, tam samý ženský, tak jsme nechtěli vypadat blbě. Zahnali jsme to do kouta a pak to chytli. Jak to má ty žlázy, to byl smrad jak... (smích).

Jak jste se dostal k této práci? Byl to Váš sen již od malička?

Od malička určitě ne, já jsem chtěl být popelář, kosmonaut a pekař. Ale dostal jsem se k tomu, že jsem dělal montéra pekařských linek a hrál fotbal. Dřív byli závodní hasiči, dnes už jsou málokde, potřebovali nějaké mladé a rychlé. Tak jsme tam přišli, a tak jsem se dostal hodně mladě k hasičům a běhal jsem tam na těch soutěžích. Tady si mě všiml velitel a odsud ze stanice odcházel kluk, tak za mnou přišel, jestli bych nechtěl být profesionální hasič. A musím říct, že dodnes toho nelituji. Někdy mám práce plný zuby, jak se mění zákony, doléhají na mě problémy s penězi atd. To člověku vadí, s něčím se nerad smíruje, ale my jsme v pracovním poměru a musíme poslouchat nadřízené. Nejhorší je, když se člověk setkává s lidským neštěstím. Člověk si to musí zdůvodňovat tím, že se lidem snažíme pomoci. Lidem pomáháme a chráníme je. V mnoha případech se ani nedozvíme, jestli ten člověk přežije nebo ne, protože k nám už se zpětně ta informace ze záchranky nedostane. Někdy jsme toho ušetřeni, poslední dobou nehod s tragickým koncem přibývá, protože jsou auta rychlejší a lepší a řidiči bezohlednější a hustota provozu větší než dřív.

Děkuji za rozhovor, bylo to velice příjemné strávené pozdní odpoledne

P. Tomešová, 2.G

HLEDÁME

spolupracovníky na pozici
PROGRAMÁTOR INTERNETOVÝCH APLIKACÍ

Požadujeme:

- ✓ Výborné znalosti: PHP, MySQL a CSS
- ✓ Znalosti FLASH ACTION SCRIPTU výhodou
- ✓ Schopnost práce v týmu

Nabízíme:

- ✓ Přímý podíl z výnosů společnosti
- ✓ Vysokou míru samorozhodování a seberealizace
- ✓ Práci v mladém kolektivu

Kontaktujte nás na:
tel.: 731 415 593
mail: info@ratiss.cz
ICQ ID: 433759367

Reklamní agentura

RAPRINT

Hledáme:

TISKAŘE, GRAFIKA

Technologie:

ofset Adast Dominant 725

ofset Adast Dominant 747

sítotisk B1

sítotiskový karusel

tamponový tisk

DTP studio

Provozovny:

Lom u Mostu, Osecká 207

Most, Čepirohy 56

Kontakt:

Petra Hassmannová

Telefon: 476 442 241

E-mail: obchod@raprint.cz

www.raprint.cz

LYŽAŘSKÝ VÝCVIK aneb jak se zmrzačit v šesti dnech

Lyžařský výcvik, který se konal od 5. 1. do 11. 1., stál opravdu za to. Skupina 26 lidí z různých ročníků se stmelila ve skvělou partu. Prváci, kteří tam byli poprvé, tedy i já, měli vyvalené oči a obdivně hvízdali. Byl tam pořádný ranec sněhu a mnozí z nás hledali v mlze Yettiho, ale stejně ho nenašli, protože si myslím, že jak by nás zmerčil, radši by utekl. První den se zahajoval večeri, ale chyběl nám tam skvělý kuchař p. Uchytíl, takže jsme se museli spokojit se zelňačkou. Když jsme měli bříško jako v pokojíčku, zaběhli jsme se převlíknout, abychom mohli vyrazit do terénu. Jen co jsme vyběhli ven, kluci nás shodili do sněhu, jen jsme vypískly, a pak nastala koulovačka, ale ne ta obyčejná, ale taková ta, kde máte sniž až v zadku. Druhý den jsme vyrazili na sjezdovku. Já jsem okolí moc nevnímala, protože jsem byla soustředěná na to, jak si nasadit lyže, rozjet se a to nejdůležitější... zastavit!!! Zastavit, co to je, proboha, pro mě to znamenalo co nejlíp sebou praštit do sněhu, abych si něco nezlomila. Jeden pád byl pro mě kritický, natrhla jsem si kalhoty, to mě dorazilo, takže jsem vstala, sundala si lyže, kterými jsem fláklá do sněhu a na celou sjezdovku zařvala: „Mějte mě rádi!“ sbalila saky paky a mazala jsem do chaty. Obědy občas nestály za nic, ale my měli hlad, takže jsme to zbouchali. Kdo chtěl, šel po obědě na sjezdovku, kdo ne (tedy já), mohl vyrazit do terénu obhlédnout krásu Jizerských hor. Lidi ode mě ze třídy byli tolerantní, proto jsme vyráželi jako celá parta. Nejblíží a nejlepší hospůdka byla Darre, kam jsme občas zašli na jídlo. Nejlepší zážitek byl, když jsme stáli před chatou a měli jsme výhled na protější zasněžený kopec, kde jsme zahledli pana Mácu, Malypetra a ředitele Svatoklubeše, jak si to štrádou po stráni. Máca nesl na rameni lyže, které ho asi převažovaly, a proto rovnováha byla celkem na bodu mrazu, takže nejdříve zapíchl do sněhu lyže, o vteřinu později taky sebe. Mohli jsme se umlátit smíchy. O dvě hodiny později nás smích přešel. Já, Nikola a Romana jsme přišly na večeri o něco později, ostatně jako vždy. Pořádně jsme se nadlábly a se spokojeností anglického lorda odnesly talíře, jenže na nás čekalo nemilé překvapení. Odstrašující, ale zároveň milý usměv šéfa Svatoklubeše, který je nejen ředitelem naší školy, ale zároveň ředitelem kuchyně, nám oznámil, že zítra budou k jídlu brambory s nějakou flákotou, pokývali jsme hlavami a odhodlaně došly ke dveřím, s rukou na klíce nás ale nemile překvapil Malejpěta, který prohlásil, že jsme vyhrály cenu. My jsme se naivně radovaly, že půjde o nějakou mlсотu, humor nás však přešel záhy, co jsme zjistily, že jsme vyhrály cenu loupání brambor. Usměv nám zkysl na tvářích a my usedly na židle jako tři nafouklé hrušky. Po doloupání dvanácti kilo brambor, se kterými nám přišla píchnout Šarka z 1.S, jsme si umyly zbolavělé ruce a oznámily mučitelům, že naše robota skončila. Odsouhlasili kývnutím a do nás jako když střelí. Prchali jsme pryč na pokoje. Po šesti dnech, tedy předposlední den strávený v penzionu Beránek, se kluci od nás ze třídy rozhodli udělat recesi, proto postavili ze sněhu pánské přirození. Holky na truc prsa. Byla to sranda a můžu říct, že se jim to opravdu povedlo. Sedmi dny strávenými tímto způsobem života jsem byla ohromena. Každý si z lyžáku přivezl mnoho zážitků, ať už dobrých či průměrných nebo přímo špatných... LYŽÁK 4EVER NEBOLI VZPOMÍNKY ZŮSTANOU!!!!!!

PS: Kdo chce, mám foto z lyžáku, tak se kdyžtak ozvěte na email: ketina2@seznam.cz nebo na icq: 452-129-864.

Makina

Na letošní lyžák jsem se opravdu těšil. Za prvé na prkno, jelikož jsem si chtěl konečně zhubnout nějaký ten svah, a za druhé, až uvidím, jaký máme letošní prváky. Hned, jak jsem přijel ke škole, zjistil jsem, co vlastně jede letos za skvadru. Ale ať jsem hledal, jak jsem hledal, neviděl jsem toho, na koho jsem tu celou dobu čekal.

LYŽAŘSKÝ KURZ aneb namaž prkno velrybou

Hned poté, co mi tato myšlenka prošla hlavou, stál přede mnou. Vybaven svým cool prknem. Ano, byl tam Kubánek. Potěšený a vystresovaný zároveň, neboť to byla jeho první školní akce. Po více jak třicetiminutovém čekání přijel autobus, a jak se naložily bágly a lyže, sedli jsme si s Jiřím dovnitř a čekali, až ostatním naloží zbytek. Poté naběhl pan Macek se svým důležitým kloboukem a začal číst jména. Po zkontrolování jsme vyrazili. S Kubánkem jsme si nasadili sluchátka a pozorovali jsme, jak pan Macek bojuje s „Dívídkem“, ale neúspěšně. Po cestě jsme pobrali pár dalších lidí a jednu málem nechali v Liberci na záchodě. Ihned, jak jsme dorazili, pobral jsem svoje věci a hnal se zabrat ten nej pokoj. Ale narazili jsme na pana Mácu, který nás všechny vyhodil s tím, že nás rozdělí. Ale nevím, jak to měl vypočítaný. S Jiřím jsme dostali pokoj pro čtyři, poté nás hodil do dvojlůžka a nakonec jsme stejně skončili ve čtyřlůžkáci. Ale co, hlavní bylo, že jsme měli kde spát. Ale nejvíce jsem se těšil na večeri. Jako každý rok vařil pan Malypetr a pan ředitel Kubeš (zástupce kuchaře, jak si nechával říkat.) Tímto bych jim chtěl poděkovat za vynikající jídla, která nám po celou tu dobu pobytu dělali.

Matěj Vorel (Shorty), 3.S

✓ FILM ✓ HUDBA ✓ LITERATURA ✓ FILM ✓ HUDBA ✓ LITERATURA ✓

Requiem za sen

Znáte ty nudné filmy, co vám promítají ve škole, aby vám ukázali, jak zlý je svět drog? A vás to nebaví, radši byste šli domů nebo byli někde venku s kamarády. Zapomeňte na všechny otrěpané dokumenty a podívejte se radši na tento film...

Americký film (2000)

Hrají: E. Burstynová, J. Leto, J. Connellyová, M. Wayans, Ch. Macdonald,...

Scénář a režie Darren Aronofsky.

Na začátku to byla pouhá hra.

Ovdovělá Sara Goldfarbová dávno podlehla neustálému sledování televizních pořadů. Právě teď drží dietu, aby se mohla účastnit jedné populární show. Ani to se bohužel neobejde bez negativních vlivů. Její syn Harry s přítelkyní Marion se pokoušejí po svém vzdorovat nepřilíživě optimistické realitě. Jednoduchou cestu vidí v útěku do světa snů s pomocí drog. V tom dvojici podporuje Harryho nejlepší přítel Tyrone, který se živí jejich prodejem. Každý z této čtveřice se pomalu dostává do bludného kruhu, z něhož není úniku...

Po zhlédnutí filmu mějte po ruce připraveného panáka něčeho silnějšího - skutečně se hodí!

-micka-

Mňága a Žďorp

Česká hudební pop-rocková skupina založená roku 1983 ve Valašském Meziříčí pod názvem Slepé střevo vesměs studenty místního gymnázia.

Pod názvem Mňága a Žďorp vystoupili poprvé v červnu 1987 na Valašském špalíčku v obsazení: Petr Fiala (zpěv, kytara), Ivo Chmelař (zpěv, kytara, housle, trumpet), Radek Odstrčil (baskytara), Karel Mikuš (bicí) Lukáš Filip a Jarek Pernický (saxofony).

Sestava se ovšem během existence skupiny ještě mnohokrát změnila.

V červnu 1991 vydala Mňága a Žďorp první album.

V roce 1994 natočil lídr Mňágy Petr Fiala ve spolupráci s Karlem Plíhalem své první sólové album Nečum a tleskej! (v roce 2005 ho následovalo druhé Je čas). V červnu 1996 měl premiéru celovečerní „fiktivní dokument“ režiséra Petra Zelenky Mňága-Happy end, který prezentuje Mňága a Žďorp jako „umělou“ skupinu sestavenou na základě konkurzu a vytvořenou nahrávací firmou na základě zjištěné poptávky publika. Zároveň s uvedením filmu vyšlo stejnojmenné soundtrackové album, na němž byla příležitost uplatnit některé starší písně Slepého střeva. V roce 2000 bylo album Made in Valmez vyhodnoceno v anketě časopisu Rock & Pop jako nejlepší česká deska devadesátých let a koncem roku vyšla jeho rozšířená verze. Dnes hraje skupina ve složení: Petr Fiala (kytara, zpěv), Pavel Koudelka (bicí), Martin Knor (kytara), Jaromír Mikel (kytara), Petr Nekuza (baskytara), Jiří Tibitanzl (saxofon) a Zuzana Fialová (zpěv).

Albová diskografie: Made in Valmez (1991), Furt rovně (1992), Radost až na kost (1993), Ryzí zlato (1995), Happyend (soundtrack k filmu, 1996), Bajkonur (1997), Chceš mě? Chci tě! (1999), Nic složitýho (2000), Jen pro vlastní potřebu! (2003), Web site story (2003),

LEDOBOREC (album – Bajkonur)

*ledoborec kupředu pluje
pan kapitán je opilý
růžové prsty ohňostroje
půjčte mi pušku na chvíli
půjčte mi pušku na chvíli
za úsvitu
město padlo
bude žrádlo
zkřížené meče vítězí
udavač pláče s kyticí v ruce
na stěžni visí kus záclony
a zpcená pravda v černé masce
směje se hloupě do dlaní
směje se hloupě do dlaní
za úsvitu
město padlo
bude žrádlo
zkřížené meče vítězí
ledoborec kupředu pluje
ledoborec kupředu pluje
ledoborec kupředu pluje
pan kapitán je opilý*

-micka-

Milá paní učitelko, paní třídní,

vítejte v mém čtenářském deníku. Čeká Vás „jízda“, kterou jste ještě nezažila (možná si fandím) a dovolte mi, abych na této cestě byl Vaším průvodcem. Než Vás nechám nakouknout do děl a skvostů literatury, které zde budou napsány, musím Vás seznámit se samotným startem. Startem, který počal tento běh, tuto jízdu. Už jako malého chlapce mě fascinovala spousta věcí, které nebyly a nejsou dodnes řádně vědecky vysvětleny, tajemno, nadpřirozeno, nevysvětlitelné jevy (UFO). To vše mě obklopovalo a obklopuje dodnes. Je tolik věcí, které nejsou, ani nemůžou být nějak logicky, vědecky vysvětleny. Ale přesto lidi fascinovaly a fascinují dodnes. To jejich strašidelná kráska už okouzila milióny lidí. Upřímně myslím si, že každý člověk věří v něco nadpřirozeného, v duchy, upíry, nevysvětlitelné paranormální jevy. V cokoliv. Ale jen málo lidí si to samo sobě přizná, natož aby to řekli otevřeně před někým.

Už jako malého chlapce mě toto přitahovalo. A kde jinde se člověk může dozvědět o těchto věcech co nejvíce? Správně! Jsou to knihy. V té době jsem přečetl nespočet knih vědecké literatury. Například knihu UŽ VÍM PROČ od H. a E. Škodových, nebo NEVYSVĚTLITELNÉ ZÁHADY od Viktora Karkase. Samozřejmě že došlo i na skvosty české literatury. Ať to byla Božena Němcová nebo pan Čapek. Ale díla od těchto autorů (a nejenom od nich) mě osobně nijak nenadchla a asi mě nikdy neosloví. Na druhou stranu BOHUŽEL. Dlouho mě neoslovil a nijak si mě nezískal žádný autor. Až jednou jsem otevřel knihu, kterou mi půjčil kamarád, a už po pár větách jsem zjistil, že jsem doma. Tak skvělý příběh nemůže vymyslet ani dětská fantazie. Perfektní zápletky. Skvělé postavy, které jsou tak reálné a pravdivé. Příběh člověka okamžitě vtáhne a nepustí dříve, než jej sám čtenář nedočte. To vše jsou jen plody stromu. Ale ten překrásný, statný strom je atmosféra. Něco tak dokonalého člověk jako já nenajde nikde jinde. Chvilími se člověk usmívá a přeci se bojí. Chvilími jak smrt, když na něj sáhne, a přeci se bojí. Chvilími brečet by se mu chtělo a přeci se pořád bojí.

První dílo od tohoto autora, které jsem četl, se jmenovalo OSVÍCENÍ. A nenapsal to nikdo jiný, než mistr hororů STEPHEN KING. Tento autor je skutečný mistr v obo-ru. Z mého pohledu je

jen pár děl, která by se vyrovnala jakékoli knižce od STEPHENA KINGA. Pán prstenů od J. R. R. TOLKIENA, DIVOCÍ A ZLÍ od KULHANKA, DUNA od FIEBERTA, ale třeba také KMOTR.

Zkrátka, člověk jako já by si měl zkusit přečíst něco od Kinga. Ostatně každý z nás by to měl zkusit. Je pravda, že Kingovy knihy jsou pro

začátečníka čtenáře dost těžké, ale i tak by si měl každý najít čas a začít se bát u knih, které napsal takový velikán. A proto pisálci, pište, protože skvělých autorů je opravdu málo, a lidičky čtete, jelikož lidi čtou daleko méně a méně, a když nebudeme číst, nenajdeme nikdy ty knižní skvosty, které se nám nabízejí. Ať už jsou od Kinga či od někoho jiného. Tak jak jednou jeden vojevůdce pravil: „Alea iacta est“.

*Já jsem tvůj strašák
To teda jsem
A budu tě strašit
Jak umím jen...*

K. C. and the Sunbshine Band

Název: OSVÍCENÍ

Autor: Stephen King

Hotel Overlook je považován za nejkrásněji položené horské letovisko na světě, ale nový zimní správce Jack Torrance, jeho žena Wendy a jejich pětiletý syn Danny v něm spatřovali víc než jen krásu. Jack viděl v Overlooku příležitost, zoufalý způsob, jak uniknout životní smůle a zoufalství, Wendy zase kýženou samotu, která by mohla být poslední příležitost k zachování narušené rodiny, a Danny?

Danny, pozhnaný i prokletý náhlým osvícením, darem předvídatosti, viděl věci, které přesahovaly chápání malého kluka. Ve sto deseti prázdných pokojích Overlooku viděl skryté zlo, které čekalo jen na ně. Posléze se zimní radovaný změní na horor, ve kterém se Jack pod vlivem zlých duchů, kteří jsou zavřeni v hotelu, pokouší zabít jak Wendy, tak i Dannyho.

Tuto knihu jsem od Stephena Kinga přečetl jako první. Je velice napínavá, strašidelná a stejně jako každá kniha, kterou King napsal, je plná zvratů a nečekaných událostí.

Všele ji každému doporučuji stejně tak, jako jakoukoli jinou knihu od Stephena Kinga.

Název: PAVUČINA SNŮ

Autor: Stephen King

Kdysi dávno se v prokletém městě Derry spojili čtyři kluci a rozhodli se ke statečnému činu. K činu, jenž je všechny změnil způsobem, který nikdy nebudou schopni pochopit.

Teď o pětadvacet let později jsou z kluků dospělí muži se svým vlastním životem a vlastními starostmi. Ale vzájemné pouto přetrvalo. Každou loveckou sezónu se čtveřice znovu schází v lesích severního Maine.

Letos do jejich chaty zabloudí dezorientovaný cizinec, který mumlá cosi o světlech na obloze. Jeho nesrozumitelné blouznění se brzy ukáže až blízké pravdě. Zanedlouho jsou čtyři přátelé vtaženi do děsivého souboje se stvořením z jiného světa. Jejich jediná naděje na přežití leží ve společné minulosti – a v PAVUČINĚ SNŮ. V tu ránu se role otáčí a z lovců se stává kořist, která musí utíkat a skrývat se všude, kde je to možné.

V této knize King vytvořil příběh tak úžasného rozsahu a patrně nikdy a nikdo nedokázal tak skvěle poukázat na mimozemšťany a na lidské chování a povahu. Bravo a třikrát hurá Kingovi, jelikož to, co dokazuje v této knize, se jen tak nevidí.

Bezpochyby se tato kniha řadí mezi skvosty, a sám autor se díky tomuto příběhu stává velmistrem hororové a sci-fi literatury. Geniální dílo!

-Lukša-

Co když kočka přeběhne černá kočka přes cestu?

Přemýšleli jste někdy o tom, jestli černé kočky nosí smůlu jenom lidem nebo také samy sobě? Čím dál více jsem přesvědčená, že i samy sobě. Utvrzuje mě v tom osud mojí kočičky Micky. Proč si myslím, že Micce běhají černé kočky přes cestu? Už od začátku ji provází smůla na každém kroku. Už jako malé kotátko měla těžký boj s osudem, našla jsem ji zuboženou v potoce, jen tak tak jsem ji zachránila. O komplikovaném způsobu, jak jsem musela bojovat, abychom si ji nechali, jsem si mohla oddychnout na rok. Bohužel, smůla ji provází znovu.

Odjela jsem na pár dní do Prahy, po návratu Micka v pořádku byla, ale její kotátko, které jsme si chtěli nechat, aby nebyla sama a měla i svojí kočičí rodinku, záhadným způsobem zmizelo. Dřív, když se něco takového stalo, táta říkal, že se kočka vdala v případě kocouka oženil do lesa... Ale na tohle už mu neskočím!

Už po dvou měsících byla Micka znovu neklidná, nevěděli jsme co s ní, nejedla, nehrála si, prostě se nám všem stranila... Sláva, doktor nám jí zachránil, jak se říká za pět minut dvanáct, měla v sobě mrtvá kotátko, která by v ní hnula a nakonec by samozřejmě nepřežila ani ona... Ale znamenalo to, že už svoji kočičí rodinku mít nebude. Přistoupili jsme na plán B – pořídili jsme jí kocourka Zrzečka (s ním se osud také nemazlil, nebál se aut a to se mu vymstilo...). Další kočka dlouho nepřicházela v úvahu, dokud nám kotě nepřinesl pesek.

V říjnu začala mít křeče, pan doktor řekl, že neví, co s ní je, a tím to končilo, jen jí dal injekci proti křečím a na vysokou teplotu. Měsíc uplynul a vyskytla se další záhada, nemohla zcela otevřít oční víčka... Divné, že? Znovu k doktorovi, tentokrát k jinému, s minulým doktorem jsme nebyli spokojeni, ovšem bylo to snad ještě horší... Doktor prohlásil, že se to stává a je to zcela normální. Čtyři roky s tím neměla problém. No, on je doktor, on to má vědět, jak mi sám zřetelně zdůraznil. A jsou tu Vánoce, celá rodina i zvířátka pořád něco jedí, jen Micka nemá chuť... Třeba si dá zítra – nedá, nedá si ani další dny, jen pije a divně se hrbí a občas běhá po třech tlapkách. Bohužel, doktoři mají dovolenou...

Jistě tušíte, jak bude znít konec článku: Dostala poslední injekci, její ledviny přestaly fungovat... Ironie, Micka byla sama černá kočička.

- micka-

ŽIVOT

*Proč nemůžou být lidé šťastní,
proč jsou na sebe tak zlí,
proč závidí si barák, prachy,
vždyť to všechno mohli mít,
stačilo za svým snem jít.*

*Proč lidé nenachází cestu,
cestu patříci jen jim,
proč stojí na každé křižovatce
a přemýšlejí, kam teď jít,
vím, že ne každý člověk
vlastní cestu ze zlata,
ale pevně věřím tomu,
že najde krásná místa.*

*Proč nemůžou být lidé šťastní,
proč jsou na sebe tak zlí,
proč říkají na druhé hrozné věci,
i když ví, že jsou to jenom kecy
a ostatním tím ublíží.*

-JH-

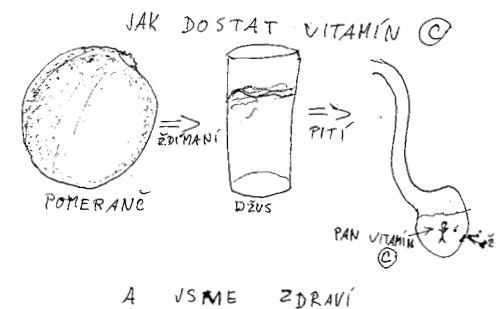

VZOR PRO OMLUVU aneb čeština po mobilu

Dobry den. bysme se chtely zeptat s terkou skalikovou jestly byste nas nepustila driv dneska. Kuli spoji.sme vas rano hledaly. nenasli.

PÍSEMNÁ PRÁCE

- zápis chemické reakce

Kresba: Martin Pallag

ČERNÁ ŠTIKA

Sucho. Žhavé slunce mě rozpaluje jak uhlík v ohni. Pot mi stéká po čele. Poslouchám šum mořských vln. Loďka se houpe. Koukám na nebe. Zvednul jsem se a natočil lanko. Švih, ozvalo se. Prudce jsem vymrštil háček do dálky. Žbluňk. Lehnul jsem si, koukám. Vánek mě příjemně osvěžoval, bylo to něco jiného než klimatizace v kanceláři. Kouř stoupal od camelky. „Rád chytám ryby!“ řekl jsem si. Kouř stoupal dál. Tik, ťak, tik, ťak. Na hodinkách skoro pět. Ticho. Usnul jsem. Tik, ťak, tik, ťak, na hodinkách skoro šest. Promnul jsem si oči, nikde nic. „Svině, neberou,“ zabrumlal jsem. Zapnul jsem motor. Vítr v zádech, uháněl jsem po moři. GPS ukazovalo cestu domů. SAM říkal: „Po padesáti metrech odbočte doleva a pak zas doleva.“ „Co to blábolá?“ s údivem jsem ho poslouchal. „Sakra!“ zakřičel jsem. Zapomněl jsem háček ve vodě. Škub, prásk, bum! Ozvala se rána, ležel jsem. Něco mě táhlo proti proudu. Motor bezmocně kvičel ve vodě. Taková síla. Prut natažený až k prasknutí. Veškeré vybavení vypadlo ven, neměl jsem nic. „Jak odjistím prut, nic nemám!“ pomyslel jsem. Motor se rozletěl na kusy. Strach, zděšení. Ve vodě jsem zpozoroval něco černého. Ryba, obří, černá, silná, divná! SAM řekl: „Po sto padesáti metrech odbočte vpravo!“ nechápavě jsem civěl. Stál jsem na lodi jak César, když promlouvá k vojsku čelem vstříc svému osudu. Změnil jsem polohu. V dále jsem spatřil ostrov. Tik, ťak, tik, ťak. Na hodinkách skoro sedm. Bezmocně jsem tahal zaklíněný prut. Únava, bolest, artróza. Vydal jsem mobil. „Ahoj, tady SAM, nevím kde jsem.“ Zavěsil jsem. V rádiu zrovna dávali fotbal. Sundal jsem si brýle, oťřel je. Zeptal jsem se: „Co mě čeká a nemine?“ Přešel jsem na záď a pohleděl. „Co? Co to je?“ zděšeně jsem vyletěl jak holubička. „To ne!“ hlasitě jsem zařval. Temné, moře sekající těleso mě táhlo k neznámému ostrovu. SAM: „Ujistěte se, že jste odbočili správně.“ Jak černá štika se do mě zakousla moc a síla torpéda. Prásk, ozvalo se! Letím, plachtím, nevnímám. Dopadnu. Mé tělo bezvládně leží na pláži. Nikdy jsem nic nechytily, moře ulovilo mne.

Jan Kalábek, 2.G

Nadváha

Nakupování je nedílnou součástí našeho života. Abychom zakoupili čerstvé potraviny, navštěvujeme takřka denně nejrůznější supermarkety, diskonty či podobné obchody s tímto sortimentem. Když se blíží třeba období Vánoc, svátků pohody strávených v teple domova, ke kterým neodmyslitelně patří také dobré

jídlo, lidé podléhají nákupní horečce a zaplavují obchody mnohem častěji a v hojnějším počtu. Před obchodním domem stojí už jen pár volných nákupních košíků, proto rychle vylovím z kapsy pětikorunu, odemykám jeden z nich a jdu na věc. Rozjíždím se, ale už za vchodovými dveřmi musím přibrzdit a manévrovat s vozíkem, abych do někoho nevrátil. Je tu opravdu hodně lidí! Vjíždím do první uličky a v ruce držím seznam věcí, které je potřeba koupit. Seznam je poměrně dlouhý, proto vyškrtávám položky postupně jednu po druhé, abych měl pořádek. Hlavně nic nezapomenout. Proplétám se mezi regály, klikkují mezi ostatními nakupujícími, objíždím obchod křížem krážem a po téměř hodinovém vypětí se objeví letmý úsměv na mé tváři, když znovu prohlédnu na dlouhý list papíru. Mám všechno!

Řítím se k pokladně, kde se můj letmý úsměv pomalu vytrácí. Dlouhá fronta lidí, stojících v řadě přede mnou, jako by se vůbec nehýbala. To je na další hodinu. Nervózně přešlapuji u svého vozíku, rozhlížím se okolo a začíná mě bolet hlava z toho hluku a shonu. Trpělivě však vyčkávám, není jiné cesty ven. Pomalu postupuji blíž, až konečně stojím u přepravního pásu a vykládám svůj nákup. Mléko, pečivo, mouka, cukr, vejce, máslo... Snad mi bude stačit jedna,

pomyslím si a požádám prodavačku o igelitovou tašku. Zaplatím, naskládám zboží zpět do košíku, abych nezdržoval frontu, a odjíždím od kasy směrem k východu. Symetricky skládám věci do tašky, aby byla rovnoměrně zatížená a testuji odolnost igelitových uch. Vydrží to. Vracím košík a namířuji si to nejkratší cestou domů. Štiplavý mráz a zima, vkrádající se pod mé oblečení, mi cestu znepříjemňují. Navíc taška je těžká, a tak ji musím neustále přehazovat z jedné ruky do druhé. Mám toho už plné zuby, přidávám do kroku a nejdnou uslyším náhlé křupnutí. Nevydržela to. Praskla obě! Se vzteklým výrazem jsem začal sbírat rohlíky ze země, vyčítaje sám sobě, že jsem si ty tašky nevzal dvě.

JAN VALDHANS, 1.G

NADVÁHA

Vyvenčil jsem psa se svojí slečnou a jel jsem domů. Přijel jsem dosti pozdě. Když jsem šel chystat věci do školy, byl jsem obdarován sklenkou horké medoviny. Po prolístování sešitů jsem zjistil dvě nemilé skutečnosti.

První, že musím na zítřek udělat fejeton o nadváze.

Druhá, že sklenka je již prázdná a mé oční svalstvo dosti ochablo a ospalo, ale rozhodl jsem se, že fejeton sic odfláknou, ale vypracuji. Zapnul jsem počítač s domněnkou že něco rychle „vygooglim.“ V tom mi přišla po ICQ zpráva od Svejkyho, ať mu nezapomenou vzít slíbeného Dr. House. Svědomí mi nedalo. Pustil jsem se tedy do přepírování House do netebooku. Data se začala kopírovat. Vydal jsem se tedy po stopách nadváhy. Avšak přesýpací hodiny stále a stále přesýpaly.

Po nekončícím čekání jsem si uvědomil, že nadváha je všude kolem. Nemusím kvůli tomu šmejdit na wikipedii. Jen ji vidí každý jinak. Já ji viděl ve velkém objemu dat, tedy datové nadváze, která bránila se pohnout. Namísto king jimu nebo liposukce by pomohla lepší síťová karta. Jak jednoduché.

Jiří HÖLZEL, 1.G

STOPY

Do toho domu jsme se přestěhovali nedávno, má velkou zahradu blízko lesa a mně se tam moc líbilo. Ta noc byla jako každá jiná, až na jednu drobnost, rodiče nebyli doma a já byl sám v tom obrovském domě daleko od města. Jako každý večer jsem se najedl, umyl a pustil si televizi, najednou jsem zaslechl škrábání u zadních dveří. Celý vystrašený jsem vykoukl ven z okna, ale na terase nic nebylo. „Zdalo se mi to?“ ptal jsem se sám sebe. Pootevřel jsem dveře a do domu mi vběhl malý psík. Lekl jsem se ho, ale byl opravdu malý a celý umazaný od jakési černé barvy. Když jsem ho vykoupal, měl krásné bílou srst, bylo to nejkrásnější štěně, které jsem kdy viděl. Nechal jsem si ho doma a začal mu říkat Sněhule. Když jsem šel spát, uložil jsem si ho k nohám a začal jsem usínat. Když jsem už měl hřejivý pocit a už jsem skoro spal, ucítil jsem jak Sněhule skočil z postele a za zvuku drápků, tapajících po dřevěné podlaze, odchází. Zvedl jsem se a potichu jsem ho sledoval, zastavil se u vchodových dveří a neustále na ně štěkal. Říkal jsem si, že je to jenom praštěnej čokl, ale když jsem si všiml stop, které vedly z kuchyně ven z dveří, popadl jsem klíče a odemčené dveře zamknul. Ty stopy byly od stejné barvy, od které byl ušmudlaný můj pes. Strachy jsem se nemohl nadechnout, proto jsem jen popadl psíka a pospíchal jsem k zadním dveřím, které vedly ne terasu. Našlapoval jsem opatrně, potichu, jedna noha za druhou a konečně už jsem u dveří. Najednou mi byla zima na nohy, podíval jsem se na zem a uvědomil si, že stojím v kaluži té odporné černé barvy. Sáhl jsem po klíče, stlačil ji směrem dolů, ale nic se nestalo. „No jistě, tyhle dveře jsem zamknout nezapomněl.“ Řekl jsem si s úsměvem, ale jen polohlasně, protože jsem měl opravdu velký strach. Prudce jsem se otočil, noha mi podklouzla já spadl a zůstal jsem sedět v té černé barvě, která byla tak příšerně studená! Zvedl jsem se a vydal se po stopách psa, který mi utekl. Šel jsem sice potichu, ale neuvědomoval jsem si, že za sebou nechávám barevnou cestu v podobě stop, tak jsem pro ni byl snadná oběť, ale to jsem ještě netušil, že po mně jde. Pes seděl v kuchyni u převráceného odpadkáče a dojídal zbytky mé večere. Sehnul jsem se pro něj a v tu chvíli jsem ucítil tu pálivou bolest. S výkřikem jsem padl na zem, potom si už jen pamatuji, že ke mně šla žena, neviděl jsem jí do obličeje, protože měla masku. Ta žena si ke mně klekla, vydala jakýsi nůž a řekla: „V tomto domě přežijí jen silní a ty nejsi jeden z nich.“ Pak jsem omdlel a probral jsem se v nemocnici, tam mi řekli že mě napadl nějaký uprchlý vězeň, ale já stále tvrdil, že to byla žena a že ten dům je prokletý, nikdo mi sice neuvěřil, ale hned, co mě pustili z nemocnice, jsme se odstěhovali zpátky do města. Na ten hrůzný večer mi zůstaly dvě vzpomínky, velká jizva na zádech a Sněhule, můj pes.

-Andrew-

VÝVOJ WINDOWS NEZASTAVÍŠ

Windows Vienna (Blackcomb, 7.0)

Redmondský vývojařský tým v červenci minulého roku oznámil brzký příchod nového operačního systému, jenž by se tak měl stát nástupcem současných Vist. Ačkoliv pracovníci prohlásili, že je nová „Vienna“ (nynější kódové označení „Windows 7“) zatím jen v raných fázích vývoje, jeho předpokládané uvedení je plánováno již ke konci roku 2009. Nyní však společnost Microsoft přiznala, že uvedení nového operačního systému není v tak brzké době možné. Stejně spekulace a tlak médií na vydání nového OS od Microsoftu si prošel i Windows Vista.

Trocha historie

Prvotním projekt s názvem Windows Longhorn přišli pracovníci Microsoftu už v roce 2002, jako reálný nástupce Windows XP. Bohužel, tento předpoklad se nespílnil, jak už je zvykem Microsoftu, nemůžeme čekat ani pevný termín uvedení na trh Vienny. Údajně si budeme muset počkat minimálně do konce roku 2011, kdy je ukončení testovací verze systému reálné. Řeč byla i o roku 2012.

Windows Longhorn byl natolik složitý, že jeho vývoj byl následně pozastaven, avšak ne zcela. Velice osekaná verze vyšla pod názvem Vista. Právě se o Vienně začalo mluvit ještě pod kódovým jménem Blackcomb jako o nástupci Windows XP. Název Blackcomb vznikl podle kanadského lyžařského střediska Blackcomb. Nové označení nese jméno hlavního města Rakouska Vídně – Vienna. Stejně tak i název Vista pochází podle velkých změn „vistas“. V srpnu 2001 byla tato verze Windows Microsoftem odsunuta o několik let a bylo oznámeno, že před Blackcombem vyjde ještě Vista. Od té doby byl stav Blackcombu několikrát změněn. V lednu 2006 bylo kódové jméno Blackcomb změněno na Viennu. Dru-

HISTORIE - WINDOWS - BUDOUCNOST

Windows 1.0 byl 16-bitový operační systém uvolněný r. 1985. **Windows 2.0** byl vydán r. 1987. **Windows 3.x** je třetí verze grafické nadstavby (GUI) pro DOS vydaná v r. 1990. **Windows 95** (pracovní název Chicago) je smíšený 16bit./32bit. grafický OS uvedený v r.1995. **Windows 98** vydán v r. 1998. **Windows Me** (Millenium Edition) - rok 2000. **Windows NT** je plně 32 bitový operační systém pro osobní počítače. **Windows 2000** (Windows NT 5.0) viz NT s rozhraním Windows 95. **Windows XP** vydán v roce 2001, jedná se o všeobecný OS, bez podpory DOS. **Windows Server 2003** je serverový OS a je určen pro platformu X86 PC. **Windows Vista** je nejnovější verze OS, vydána 22. července 2005. **Windows Server 2008** je následník Win. Server 03. **Windows Vienna**, prognotický následník Win. Vista. **Windows CE**, **Windows Mobile** pro mob. tel. a PDA. **Windows Longhorn**, dálná budoucnost.

hotná větev Win. Vienny je Win. Fiji. Jedná se o kódové označení nové verze Media Center. Jak bude dodávána a jestli bude součástí Servis Packu pro Windows Vista, se ovšem neví. Konečná fáze vývoje Windowsů by měla představovat původně upravený Windows Longhorn. Avšak kdy se Win. Longhorn dostane na naše PC, je ještě ve hvězdách.

Na co se těšit

Nové Windows 7 by mělo být stále vyvíjeno pro obě platformy - tedy 32bit a 64bit. Spolu s ním přijde na scénu i nový souborový systém WinFS. Měla by být vylepšená práce v síti,

internetu, správa počítače a samozřejmě bezpečnost. Ohledně bezpečnosti Vienna se má hodně přiblížit Win. Longhorn. Nový OS by měl vyjít ve třech verzích. Dříve, než však nový OS Windows Vienna přijde, vyjde koncem tohoto roku Service Pack 1 pro Windows Vista, které stále dostatečně nepodporují víceprocesorové sestavy, a rovněž je čekají další potřebná vylepšení. Co se týče vzhledu, měl by mít na starosti stejný tip rozhraní, který stojí za Office 2007. Konečně by se mělo odejít od hlavního panelu, který nás doprovází již 13 let od dob Windows 95 a mělo by se přejít k dokům, jež jsou např. v systémech Mac.

V přípravě je také Internet Explorer 8 přebírající některé myšlenky a funkce od svého zatím největšího konkurenta, tedy Firefoxu. Jde například o podporu rozšíření, ale přibýt by měli i konečně kvalitní správci stahování souborů a uložených hesel. Zda-li bude k dispozici i pro Windows XP nebo už jen pro Windows Vista a výše, můžeme v tuto chvíli pouze spekulovat. Není však jisté, zda bude nový prohlížeč plně implantován s operačním systémem, jelikož konkurenční Opera zažalovala Microsoft za nucené podstrkování prohlížeče v jejich systémech. To se týká i Windows Media Playeru 12, což má být nejzásadnější aktualizace od sedmičkové verze. Jelikož v plánované době vydání však budou Windows XP ještě plně podporována, troufám si tvrdit, že odpověď zní ano.

Jaké budou hardwarové požadavky?

Minimální hardwarové požadavky pro Windows Vienna budou:

8jádrový procesor, 18 GB-RAM, dvě grafické karty a 160 GB volného místa. Ne, tak opravdu takové nebudou, ale polemizovat, jaké budou, je opravdu ještě brzy. Ovšem čekejte mnohem těžší zatížení, než doposud požaduje systém Vista.

mr.mongrel

Internet Explorer 8 se inspiruje u Firefoxu

V našich končinách se ještě nestihl zabydlet nový Internet Explorer 7, ale Microsoft už údajně vážně přemýšlí o Internet Exploreru 8. Není divu. Bill Gates se nechal slyšet, že Microsoft už nezaspí, jako se tomu stalo mezi verzemi 6 a 7, a navíc se nepočítá s nějakým servisním balíčkem pro Internet Explorer 7, takže se vývojáři mohou rovnou zaměřit na jeho osmičkovou verzi. Asi největší novinkou v Internet Exploreru 8 by měla být možnost úpravy jeho prostředí za pomoci externích konfiguračních souborů, jako je tomu ve Firefoxu. I dnes lze do Internet Exploreru přidávat různé doplňky, ale není to ono. Navíc bezplatných doplňků je minimum, a když už se nějaký najde, většinou bývá nevalné kvality. Internet Explorer 8 by mohl vyjít někdy za 18 až 24 měsíců, což připadá na dobu, kdy se spekuluje o uvolnění jakéhosi druhého vydání Windows Vista.

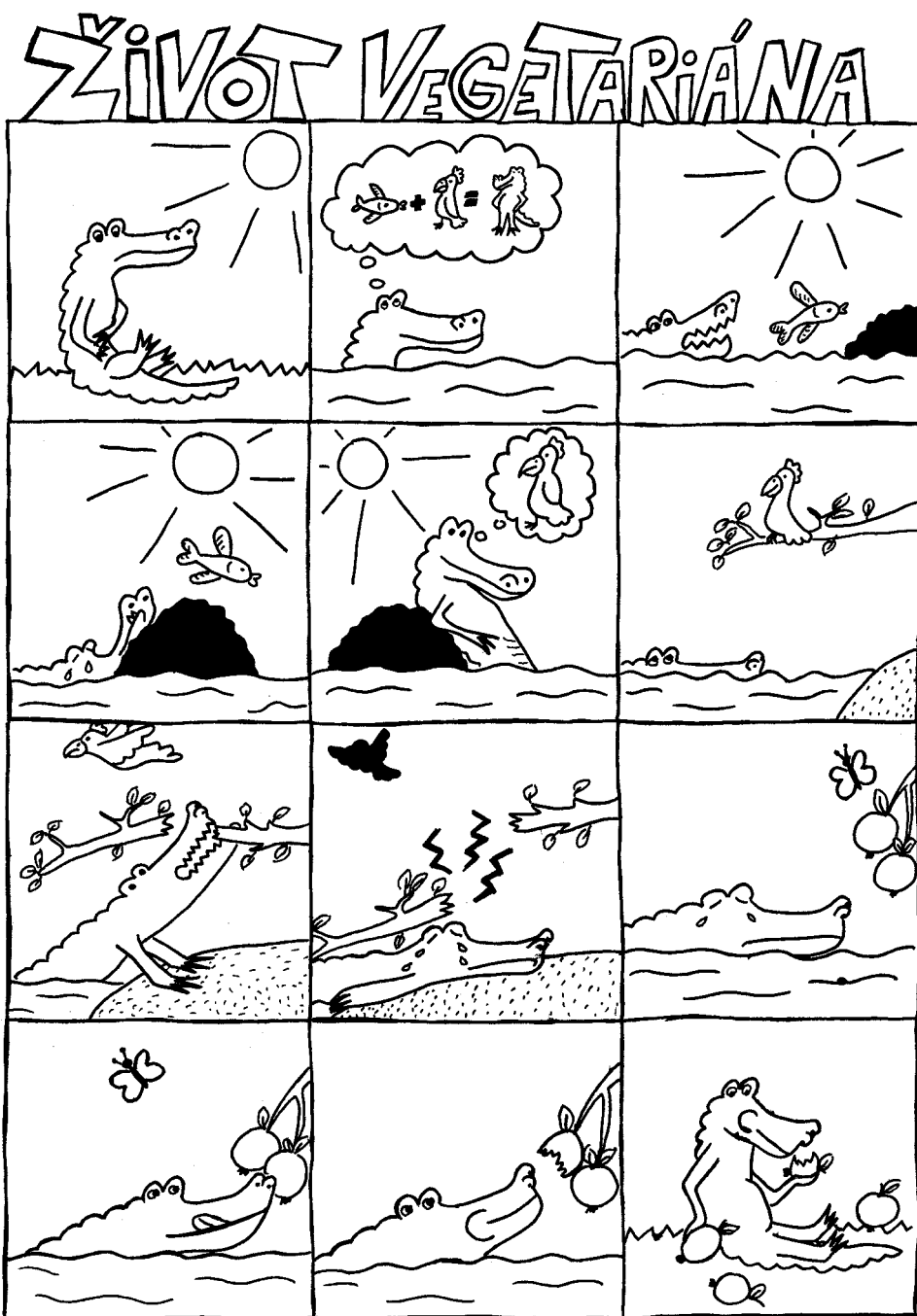
**Vážení kolegové,
posílám jako odstrašující příklad pro případné
poznámky do žákovských knížek**

- Hází po spolužačkách sušeným senem.
- Poznámka: Neustále lítá po třídě, posedává na oknech a lavicích. Odpověď: Tomu nevěřím. Holub.
- Kdykoliv je vyvolán, kouká na mě jako na idiota a ptá se, jestli to myslím vážně.
- Při hodině hraje piškvorky a pak buď nadává, nebo se hlasitě raduje.
- Při písemné práci chtěl odejít na záchod a vymlouval se, že se posere.
- Svačí cibuli a obtěžuje zápachem.
- Strká si lentilky do nosu a hraje všemi barvami.
- Tváří se inteligentně, ale je úplně blbej.
- Skákal mi do výkladu a chtěl vidět můj diplom.
- Při sexuální výchově osahává spolužačky a tvrdí, že se vzdělává.
- Přinesl do hodiny prášek na pečení a předstíral prodej drog. Odmítal vše vydat a nyní i přiznat.
- Přinesl do školy jed na krysy s úmyslem vyzkoušet jej na učiteli.
- Vyhodil spolužákovu tužku z okna se slovy: „Pokud tě má ráda, vrátí se.“
- Bije spolužačku deštníkem, ač není jeho.
- Ohrožoval spolužačky nožem, který potřeboval až na třetí hodinu.
- Váš syn při hodině hraje mariáš, hlásí dvacet, nemá krále a pak se hádá...
- Běhá po třídě a zvrací na židličky.
- Byl přistižen ve školní jídelně, jak se líbá se spolužačkou – mám podezření na lásku.
- Při měření ve fyzice používá vlastní měřicí přístroj a prohlašuje, že školní voltmetry nestojí za nic.
- Snažil se odemknout zamčené dveře. Když byl přistižen, vymlouval se na to, že ho zajímají tajné chodby.
- Posmívá se důstojníkům armády, kteří přišli informovat žáky ZŠ o studiu na vojenském gymnáziu.
- Dává pozor, jestli dávám pozor, a když si myslí, že nedávám pozor, tak nedává pozor.
- Napovídá nepovoleným způsobem.
- Rozbil okno a vymlouvá se, že nemůže dýchat.
- Močí do výše očí.
- Svým zpěvem úmyslně ruší hodinu zpěvu.
- Smrká mi do výkladu.
- Poznámka: Je drzá a neustále vyrušuje. Odpověď' otce: To má po matce, zmlátil jsem je obě.
- Spal při hodině tak tvrdě, že ho neprobudil ani příchod pana ředitele, který dupe a funí.
- Tahá děvčata za mléčné vaky.
- Vědomosti vaší dcery se rovnají nule; pro vstup do vyššího ročníku je třeba, aby je minimálně zvojnásobila.
- Plival na schodišti na níže postaveného učitele vyššího ročníku, čímž snížil jeho vážnost.
- Straší děvčata ptákem (sovou pálenou).
- Při hodině pleská mokrým pytlíkem o lavici.

pozn. red. Nechtěli byste se i vy, milí čtenáři, podělit o své úlovky v žákovských knížkách?

Poslední zvonění třídy 2. G - 5. 5. 2008

KONEC

ANDREW A.A.